

ACTE DE PRESENTACIÓ

Joan Guitart

Conseller d'Ensenyament

Em plau molt presidir aquest acte acadèmic tant per la seva finalitat com perquè l'entitat que l'organitza, la Societat Catalana de Pedagogia, filial de l'Institut d'Estudis Catalans, té per objectiu una de les tasques que considero més importants i necessàries per a actualitzar el nostre sistema educatiu i que és la investigació pedagògica, feta, sobretot, en el nostre país.

Ens cal, en efecte, renovar la confiança en la nostra capacitat de posar-nos al dia quant a innovacions pedagògiques i quant a creativitat i iniciatives. Potser ens ha passat que hem quedat massa temps fixats en les realitzacions d'aquells eminents pedagogs que han estat els nostres mestres i no hem estat capaços de valorar adequadament els nostres esforços esperant, potser, un reconeixement molt més tardiu.

Estic segur que la creació de la Societat Catalana de Pedagogia és ja una demostració que ens creiem dignes successors d'aquelles figures de tanta projecció i que tant ens han ajudat a anar endavant en les èpoques fosques esdevingudes després de la guerra civil. De tot això em congratulo, i em congratulo sobretot del fet que la Societat Catalana de Pedagogia vulgui impulsar la investigació i la innovació pedagògiques.

El fet que ja en el seu primer any d'existència aquesta entitat convoqui i atorgui borses per a estudis de recerca indica l'afany de posar-se immediatament a treballar per tal d'acomplir els seus objectius.

Aquesta iniciativa en efecte afavoreix que estudiosos i especialistes puguin tirar endavant llurs projectes d'alta investigació pedagògica, que com ja he dit, ajudaran a millorar molts

aspectes de l'ensenyament al nostre país.

Convé que els impulsos renovadors sorgeixin no tan sols de l'Administració sinó també de grups de mestres, de pedagogs, que han investigat i estudiat la realitat social i la de les escoles, de persones i entitats que han impulsat aquests esforços i que han estat oberts als nous corrents pedagògics i investigadors a fi que aquells proporcionin als alumnes la possibilitat de desenvolupar-se harmoniosament com a persones, tot eixamplant llurs capacitats en els diversos camps del coneixement i del comportament. Però no convé que jo m'estengui en totes aquestes coses, de les quals els parlarà el Dr. Antoni Colom, que coneix bé tot el que fa referència a la Renovació Pedagògica en els Països Catalans i les relacions que els diferents grups de docents han tingut al respecte.

En relació amb això, tanmateix, jo els voldria fer avinent, també, que el Departament d'Ensenyament ha vist sempre amb gran respecte els moviments de mestres i ha procurat d'afavorir al màxim llur personalitat i llibertat d'actuació. Pensa, a més, que si es potenciés excessivament llur institucionalització, es correria el risc de limitar llurs vessants creatives, que van lligades a llur independència i a una dinàmica que els és pròpia.

Per a l'Administració és important, justament, que hi hagi grups de persones que, al marge d'ella mateixa, facin propostes creatives i siguin elements responsables i crítics.

El que sí que hem fet, i era nostra l'obligació de fer-ho, ha estat el fet de presentar al Parlament de Catalunya la Llei de Centres experimentals i l'Ordre que la desplega a fi d'afavorir d'una manera formal l'experimentació i la renovació pedagògica com a mitjà d'aconseguir una millora ininterrompuda de la qualitat de l'ensenyament.

La necessitat d'investigació i experimentació en educació en l'activitat es basa, en primer lloc, en la constatació de la inevitabilitat d'anar posant a punt mètodes que s'adaptin millor als alumnes en llur individualitat i, en segon lloc, en la peremptorietat d'incorporar a l'ensenyament noves tecnologies que exigeixen una constant revisió i adequació dels sistemes educatius.

La nostra Llei estableix per tant la possibilitat de la investigació i experimentació educatives en els diferents nivells de Pre-escolar, Educació General Bàsica, Educació Especial, Batxillerat, Formació Professional i ensenyaments especialitzats en centres experimentals públics o privats, i el seu objectiu prioritari -coincidint amb els de la Societat Catalana de Pedagogia- és la realització d'experiències encaminades a introduir nous tipus de material didàctic i noves formes organitzatives i d'administració dels centres.

La tasca d'ensenyar no ha estat mai fàcil, però potser mai no havia estat tan difícil com ho és ara, en un món en què els valors es qüestionen contínuament, en què els avenços de les ciències i de les tècniques són tan ràpids que els coneixements que tenen els docents han de ser contínuament actualitzats, en què els mitjans àudio-visuals i la informàtica han d'incorporar-se a l'ensenyament institucionalitzat i en què es fa difícil de destriar els continguts que realment seran útils demà a les generacions joves.

Estic convençut que ara més que mai és important de fomentar la creativitat: cada vegada és més difícil per a tothom de trobar un espai on poder-se desenvolupar integralment i per això cal que es busquin les maneres més adients de facilitar l'assoliment d'aquests objectius que no són tan sols d'aprenentatge sinó de creixement i expansió dels sers humans.

Així doncs vull encoratjar, ara i aquí, la Societat Catalana de Pedagogia per tal que continuï la tasca que ha emprès amb tant d'entusiasme. El nostre país necessita institucions d'aquesta mena que alhora que continuen una tradició molt nostra pel que fa a l'interès i al treball d'innovació i investigació pedagògiques, solen incorporar a la societat catalana tots els elements valuosos que faciliten que els infants i joves puguin rebre la formació que els permetrà de trobar les noves vies d'actuació que les circumstàncies actuals requereixen.